

Újraiparosítás?

Az újraiparosítás nem csak a magyar gazdaság irányítóinak tetsző ötlet, az EU sok tagállamában vannak – ha nem is feltétlenül ugyanarra gondoló - hívei. Például 2012 októberében az Európai Unió Ipari és Vállalkozási Főigazgatóságának vezetője, a bizottság alelnöke Antonio Tajani tartott [előadást](#) egy konferencián az ipar megerősödésének szükségességéről. Azóta az EU gazdaságpolitikájának hangsúlyos eleme lett az **ipari reneszánsz**, ami számszerűsített célként 20%-os GDP-n belüli ipari részarányt célzott meg.

Az újraiparosítás fogalma azonban egyáltalán nem egyértelmű. Egyrészt angolul az „industry” szó nem is a hagyományos értelemben vett ipari tevékenységet, hanem olyan összetartozó és helyettesítő tevékenységeket jelent, amit nálunk inkább az „ágazat” szó jelöl. A magyar nyelv egyébként ismeri a szolgáltatóipar vagy a szórakoztatóipar fogalmát is, a fogalom iparra szűkítése akár fordítási tévedés is lehet. Más a helyzet, amikor a „manufacturing” szó szerepel, itt már feldolgozásról, megmunkálásról van szó, vagyis lényegében ipari tevékenységről. Másrészt az ipar és a szolgáltatás szembeállítására elavult szemléletre utal. Az ezredfordulón ugyanis felerősödött a **vállalati struktúrák átalakulása**. Míg a XX. században az összetett, sokféle tevékenységet kapun belül végző nagyvállalatok voltak a sikeresek, az információtechnológia fejlődése magával hozta „a kicsi a szép” filozófiát, ami a lapos szervezet hasznosságát, a lean management, a core competence és egyéb hasonló vezetés-szervezési koncepciókat terjesztette el. Vagyis azt javasolták a cégtulajdonosoknak, hogy ne forgácsolják szét a cégirányítás teendőit, a vállalat koncentráljon azokra a tevékenységekre, amelyekben a legjobb, amelyek a bevételt generálják. A kiegészítő, kisegítő tevékenységeket pedig inkább vásárolják meg a piacon. Iparvállalatoknál ez értelemszerűen azt jelenti, hogy a szolgáltatásokat (informatika, szállítmányozás, jog, stb.) ki kell szervezni a cégből. És máris csökken az iparvállalatnál lejelentett teljesítmény, miközben növekedést mutató statisztikai adatok jelennek meg a szolgáltató szektorban. További új tendencia, hogy a **szolgáltatásokban elkezdnek ipari tevékenységet végezni**. A befejező műveletek, az áru személyre szabása már sokszor a kereskedőnél történik (autó, számítógép vásárlásnál bárki találkozhatott már vele), vagy a raktározás, kiszállítás során állítják össze a vevő igényei szerinti konstrukciót. (Például a logisztikai bázison töltik fel az adott nyelvű szoftvert és címkézik fel a billentyűzetet, stb.) Informatikai cégeknél pedig szinte szétválaszthatatlan a „termelő” és a „szolgáltató” tevékenység és termék. Vagyis, már **nincs is túl sok értelme az ipar-szolgáltatás kategóriák megkülönböztetésének**.

Az ipar (kitermelő-, feldolgozó- és energiaipar) részaránya egyébként az EU 28 tagállamának GDP-jében az 2000. évi 22%-ról 2013-ban 19,1%-ra mérséklődött, a feldolgozóiparé 18,5%-ról 15%-ra csökkent. Mivel eközben az összesített GDP 17%-kal nőtt - az ipari 8%-kal, a feldolgozóipari 11%-kal – nem abszolút visszaesésről, csak a növekedési ütemekben levő különbségről van szó.

Rokonszenves megközelítést tartalmaz az **európai vállalkozói szövetség**, a Business Europe frissen vitára bocsátott [kiadványa](#), amely az uniós befektetési tervhez benyújtandó szövetségi javaslatokat tartalmazza. Nem ágazati támogatásokért, piacvédelemért lobbiznak. Kifejezetten szorgalmazzák a transzatlanti szabadkereskedelmi megállapodás megkötését és hasonlókat tető alá hozását más fontos térségekkel is. Olyan intézkedéseket várnak el mind az EU intézményeitől, mind a tagállamok kormányaitól, amelyek megerősítik a befektetői bizalmat. Természetesen cél az adócsökkentés is, de a Magyarországon tiltottnak számító reform szó is. Vagy a szabályok

megváltoztatása esetén a visszamenőleges büntetés tilalmának megerősítése is. Szolgáltatják a pénzügyi rendszer működésének rugalmasabbá tételét és a bankunió megvalósítását. A központi beruházásokat pedig nem a „termelő” ágazatokba, hanem az infrastruktúra és a szaktudás fejlesztésébe irányítanák.

Ha a magyar döntéshozók számára ez idegen, az nemcsak nyelvi-fordítási probléma.

GKI GAZDASÁGKUTATÓ ZRT.

1092, Budapest, Ráday u. 42-44.

Telefon: 06-1-318-1284

E-mail: gki@gki.hu

További információk: Némethné Pál Katalin kutatásvezető

pal.katalin@gki.hu